

פניני הדרך היומי

לקט פנינים יקרים ונחמדים על סדר הדרך היומי

דף טז-כב | פרשת וארא | גליון מס' 3

דף יז.

"שלום" שהוא שמו של הקדוש ברוך הוא, וריב"ז היה יכול לענות בלשון אחר ע"כ.

נשים במה זכיין, באקרווי בנייהו לבי כנישתא, ובאתנווי גברייהו בי רבנן, ונטרין לגברייהו עד דאתו מבי רבנן - ביאר הנצי"ב בס' מרומי שדה (ברכות שם) שגדולה ההבטחה שהבטיחן הקב"ה לנשים היא משום שהם מקבלות שכר על החזקת התורה, ואין נענשות על הביטול תורה בשעה שבעליהן מתבטלין, משום שהוא שלא מרצונם של הנשים, משא"כ האיש על אף ששכר עמלו בתורה גדול עד מאוד, אבל נתבע הוא על ביטול תורה ששקול כנגד כולם.

ועד"ז כתב המהרי"ט אלגאזי בספרו קדושת יו"ט (דף פג.) דפעמים יש שהאנשים מתבטלים מחמת יסורין שבאו עליהן ואין להם שכר באותה שעה אלא כפועל בטל, אך הנשים המעשות את בעליהן, אף בזמן שבעליהן בטלים יקחו חלק שלהם, דהלא השתדלו ועשו את כל המוטל עליהן לעשות, ולמה יגרע חלקן. [ובאמת שכ"כ נמי המהר"ש פרימו (קושטא ת"ה, דרוש לפי בהר כו, ג) לענין המחזיק ביד מי שאינו לומד לשמה, שמקבל המחזיק שכרו מושלם - גם אם הלומד לא למד לשמה, והביא לזה את דברי הגמ' הנ"ל דגדולה הבטחתן של הנשים וכו' וסיים: האיש פעמים עוסק שלא לשמה ואבד שכרו, ואם לא זכה נעשית לו סם המות, לא כן האשה לא אבדה שכרה, כיון שהיא כיוונה לשם שמים, ואם הוא עשה שלא כהוגן מה היה לעשות יותר. ועד"ז כתב נמי החת"ס (פרשת אמור עה"פ אשה זונה) וז"ל: והאמת כי טוב מאוד לעם הארץ המחזיק לומדי תורה, כי מלבד מה שנוטל חלק עמו, עוד יותר מזה, כי אע"פ שהתלמיד חכם ח"ו אינו מהשלמים, מ"מ המחזיק נוטל שכרו משלם, כי מה הוי ליה למעבד, ולמה יפסיד. וע"ע בשו"ת בית שלמה (יו"ד ח"ב סי' צד).]

עוד בענין זה כדאי להביא את דברי הח"ח בס' שם עולם (שער החזקת התורה פ"א) "שמעתי על גדול הדור אחד שהשיב לאשתו לפני מיתתו כשבקשה

ומי מעכב שאור שבעיסה - ופרש"י: ומי מעכב שאין אנו עושים רצונך. שאור שבעיסה יצר הרע שבלבבנו, המחמיצנו. אך הגר"א ביאר שהכוונה לערב רב, שהם גרועים מן אומות העולם, כי הן מבטלים את ישראל מן המצוות.

מר בריה דרבינא וכו' ונפשי כעפר לכל תהי וכו' ובמצותיך תרדוף נפשי וכו' - רבינו הנצי"ב זצ"ל ביאר בספרו מרומי שדה ביאור נפלא בתפילה זו, דהנה יש באדם ארבע יסודות, אש, רוח, מים, עפר, והנה אש ורוח המה מעוררים את האדם, ומים ועפר המה מניחים אותו. ומי שמתגבר עליו יסודי אש ורוח, הנה טוב למצות שבין אדם למקום, להיות זריז ומחשב דרכיו. משא"כ בין אדם לחבירו הוא מדה רעה, להיות מרגיש על כל העדר הרצון, וכועס ומתרגז, ומי שמתגבר עליו יסודי מים ועפר הוא להיפך. ואדם שיש בו דעת יש לו להוליך מידותיו, בין אדם לחבירו יהיה כעפר. ובין אדם למקום יהא זריז ומורדף לעשות כל המצוה. וזהו התפלה ובמצותיך תרדוף נפשי.

אמרו עליו על ריב"ז שלא הקדימו אדם שלום מעולם ואפילו נכרי בשוק - בשו"ע יו"ד (סי' קמח סעיף י) איתא דאסור לכפול שלום לעכו"ם לעולם. לפיכך טוב להקדים לו שלום כדי שלא יתחיל העכו"ם ויצטרך לכפול לו שלום ע"כ. והקשה בט"ז (שם) דא"כ מה רבותי דריב"ז שהקדימו לעכו"ם בשלום. והרי זה מעיקר הדין כדי שלא יצטרך להכפיל לו שלום.

וכתב הט"ז ליישב בב' אופנים, או די"ל דריב"ז דרש בשלום גם נכרי שאינו מכירו וידע שלא יתחיל לדרוש בשלומו וע"כ נקט אפילו נכרי "בשוק". עוד תירץ דאין איסור להכפיל רק כשאומר לו בלשון

כתב החתם סופר (שבת דף קמז): 'מה שנראה לי שנולד לך זה מנהג לחדש חידושים יותר מדאי ... אכן ע"י החידושים בכל דף ועמוד עי"ז זוכר הכל ומילתא דתמיה מידכר דכירא, והנסיון מעיד לנו ע"ז ויודע אני בעצמי.'

מהם במיתתן (חוץ מהדיבור פה לבד). א"ר זעירא שומע הוא המת קילוסו כמתוך החלום. א"ר אשיין שומע המת קילוסו כמתוך חלום, (על הצדיקים דלעיל נאמר, כ"כ הפנ"מ). ולמה נקרא שמו נחום איש קדש הקדשים, שלא הביט בצורת מטבע מימיו עכ"ד הירושלמי.

ומסיים שם הג"ר שלום מרדכי הכהן שבדרון זצ"ל מירושלים: הרי למדנו מכאן דבר נפלא! דמה שאמרו אלו צדיקים שבמיתתן נקראו חיים. זה לא רק מליצה כזו שנקראו חיים. אלא שהם חיים במציאות ולא חסר מהם רק דיבור פה לבד.

דף יח:

דתבר גזיזי דברדא ונחת וטבל וכו' - וברש"י: ונחת וטבל לקריו כדי לעסוק בתורה ע"כ. ובתוס' (ב"ק פב ע"ב) הקשו על פרש"י. דהרי עדיין לא היתה תקנת עזרא. דהרי בניהו קדים טובא לעזרא ע"ש. ורבינו החיד"א בספרו יעיר און (מערכת ט אות ז) תירץ בזה בשם מהר"י עייאש די"ל דבניהו הי' מחמיר על עצמו מתורת חסידות. א"נ י"ל דגזר בניהו ולא קיבלו עד דאתי עזרא וגזר וקיבלו עכ"ד.

והוא ירד והכה את הארי בתוך הבור ביום השלג איכא דאמרי: דתבר גזיזי דברדא ונחת וטבל, איכא דאמרי דתנא סיפרא דבי רב ביומא דסיתוא.

הנה רש"י בדברי הימים (פרק יא) כתב: והוא ירד והכה את הארי בתוך הבור ביום השלג - ולא חשש מן הצינה והקור, ויש אומרים ביום השלג כל השנה כולה אין הארי מסוכן יותר מיום השלג כשבא אדם נגדו זורק השלג ברגלו בין עיני האדם עד שלא יכול לראות והורגו ואני שמעתי כך על זאת.

ובד"ק בשמואל (ב פרק כג) כתב: ביום השלג - אמרו כי האריה ביום צנה ושלג נוספת גבורתו וכו'. עי"ש. וכ"כ המצו"ד שם: עם היות כי טבע הארי להתחזק ביותר בזמן הקור ומטבע האדם להמנע ממנו הפעולות החיונית בתגבורת הקור עכ"ז נתגבר עליו והכהו נפש.

וברלב"ג שם כתב: והוא ירד והכה את הארי בתוך הבור ביום השלג - אמר ביום השלג להורות על רוב גבורתו שעם היות כחו אז חלוש מצד תגבורת הקור והיה ג"כ בתוך הבור ששם ישלוט הקור יותר לקרירות המקום ההוא ולא היו לו ולאריה מנוס שלא ישחית האחד את האחר עם כל זה ירד בניהו בן יהוידע הכהן הגדול ולא ירא שיזיקהו הארי בירידתו שם והכה הארי לרוב גבורתו. וכעין דבריו נמי אי' באברבנאל שם שכתב: הגבורה השנית שהכה את הארי בתוך הבור ביום השלג, והתחברו בזה שלשה דברים, האחד הלחמו עם האריה הגבור שבחיות, השני היות המלחמה בתוך הבור שלא היה

ממנו שיתן לה חלק בעוה"ב בתורתו ובמצוותיו, "מה לך לבקשני בענין חלק, כשיהיה לי גם לך יהיה, כיון שאת סייעתני לעבודת השם, וכמו בעולם הזה כשהבעל הוא עשיר גם אשתו עשירה, ואם ח"ו לא יהיה לי, גם לך לא יהיה, כי כשהבעל עני גם אשתו עניה".

עולמך תראה בחיך - פרש"י: כל צרכיך תמצא. וביאר כוונתו בספר שלמה משנתו, כי כשאדם נולד נבראים עמו כל צרכיו וצרכי ביתו, אלא שמחמת מעשיו הרעים אין מראים לו מקומם. ולכן ברכו: עולמך המתקון - תראה בחיך, שתמצאנו ולא יהיה אבוד ממך.

והריטב"א כתב "כאשר יגיע האדם לתכלית החכמה דומה לעלולם הנשמות שהם שכל נבדל, ומגיע למקצת עולם הנשמות בחייו, ולשון הערוך [עלם] "מעין אותן טובות שעתיד הקדוש ברוך הוא לשלם לך לעוה"ב תראה כשאתה בחיים", וראה באור החיים [שמות לא טז] שאין אדם משיג מעלה בעוה"ב אלא אם כבר השיג ממנה ענף בעוה"ז.

דף יז:

"אוכל בבית אחר" וכו' - וברד"ה אוכל פי' שהוא משום "שנראה כלועג לרש". ובט"ז (יו"ד ריש סי' שמא) פירש שמה שהו' לועג לרש הוא כיון שחייב להתעסק בקבורתו ואוכל באותו הזמן הרי זה לועג למת, ולפי"ז באחד שאינו קרובו של מת, וכן בשבת שאינו יכול להתעסק בקבורתו, אין בזה משום לועג לרש כיון שאין צריך להתעסק בקבורתו. אמנם הש"ך (שם) כתב שאיכא לועג לרש בכך שאוכל בפניו ואסור אפי' בשבת, חזינן שהטעם בכך הוא שעצם האכילה בפני המת יש בה משום לעג לרש, ולפי"ז אפי' באחד שאינו קרובו של מת אסור לו לאכול בפני המת, והאחרונים כתבו להחמיר כהש"ך. ולפי"ז מה שנקט "קרוב" הוא משום שדיבר בהווה. (הערות הגריש"א).

דף יח:

אלו צדיקים שבמיתתן נקראו חיים וכו' - הגאון המהרש"ם מציין כאן בהגהותיו לדברי הירושלמי (פ"ג דע"ז ה"א) דאיתא שם: כד דמך ר' נחום בר סימאי, חפון איקוניתא מחצלן, (כשנפטר ר' נחום בר סימאי שהי' איש קדש הקדשים כדלקמן (פנ"מ) כיסו את הצורות שבכתלים במחצלות). אמר כמה דלא חמתון בחייו לא יתמינון בדמכוסיה. (שאמרו כמו שהי' נוהג בחייו שלא להסתכל בצורות, כך לא יראה אותם במותו (פנ"מ). ופריך התם וחכמין אינון כלום, (כלומר: וכי רואים המתים מאומה). ומשני אמר רשב"ל אין ביננו ולצדיקים אלא דיבור פה לבד. וע"ש בפני משה דכל החושים לא נתבטלו

במוצאי ראש השנה, והטעם שלא כתב רש"י שזה היה בליל ראש השנה משום שבליל ראש השנה אין כלל דין למעלה, ועל כרחק שהיה החלום רק במוצאי ראש השנה. וכן כתב בספר אמרי נועם (ברכות שם) מהגר"א שהמעשה עם החסיד היה בליל שני של ראש השנה, כי בליל הראשון עדיין לא נגזר כלום.

בני ר' חייא (פירש"י בע"ז מו. שיהודה וחזקיה שמן) **נפוק לקרייתא אייקר להו תלמודייהו הוו קא מצערי לאדכוריה א"ל חד לחבריה ידע אבון בהאי צערא א"ל אידך מנא ידע וכו' -** ופירש"י שהלכו להתעסק בעבודת אחוזתם, ואשתכח תלמודם מגירסתם.

ונראה שהשכחה נגרמה מחמת התעסקותם בעבודתם שהסיחו דעתם מלימודם, בשביל לראות מה שדויתיהם צריכה. ועי"ז נשכח מהם לימודם.

ובעת לומדי עם מו"ר הגר"ח אקרמן שליט"א ראש הישיבה הגדולה ביתר עילית מסכת עירובין מצאנו אף שם כה"ג בדף כח: דאיתא התם "ר' ירמיה נפק לקרייתא (פרש"י לכפרים לראות בתבואתו) בעו מיניה מהו לערב בפולין לחין לא הוה בידיה, כי אתא לבי מדרשא אמרו ליה הכי אמר ר' ינאי מערבין בפולין לחין, וכמה אמר רב יחיאל כמלא היד. ואף שם מבואר דכיון שיצא לכפרים לראות תבואתו, מחמת כן שכח לימודו, דלא הוה בידיה פירושו שהיה יודע הלכה זו ועכשיו שכחה. וכן הראתי למורנו ראש הישיבה שליט"א שמבואר כן בבן יהודע (סוף מסכת פסחים) גבי רב שמלאי ששאלוהו מי מברך את ברכת שהחיינו בפדיון הבן, הכהן או אבי הבן ולא הוה בידיה. והקשה שם הבן יהודע דמהו דקאמר 'לא הוה בידיה', היה לגמ' לומר 'לא ידע'. וביאר ע"פ מ"ש במאמר אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו דפירוש בידו ר"ל בזכרונו שלא שכחו, וכן כאן דין זה ידע ליה מקדמת דנא ורק עתה לא הוה בידיה כלומר לא היה בזכרונו. עכ"ד.

וכן החווה לי מורנו ראש הישיבה לדברי הגמ' בביצה (ט:) דאף שם איתא דבני ר"ח נפוק לקרייתא כי אתו א"ל אבוהון כלום מעשה בא לידכם, א"ל סולם בא לידנו והתרנוהו, א"ל צאו ואסרו את מה שהתרתם וכו'. ומבואר נמי מהכא שמחמת יציאתם לראות בשדותיהם טעו בהוראה ולא הורו נכונה. וכן מצאנו אף בנידה (כד.) שטעו בני רב חייא בהוראה מחמת יציאתם לקרייתא. [והוסיף רה"י לבאר אמאי בברכות אמרינן ששכחו כל תלמודם, ואילו בביצה רק טעו בהוראה. וביאר שבברכות רש"י ביאר שיצאו להתעסק בעבודת אחוזתם, לכך שכחו כל תלמודם, אך בביצה ביאר רש"י שיצאו לראות את שדותיהם ולא להתעסק, לכך רק טעו בהוראה ולא

מקום לבניהו להתרחק ממנו, ולצרות המקום היתה הסכנה יותר עצומה, השלישי שהיה ביום השלג שהיו ידיו ורגליו בקור עצום ולא יוכל להלחם לתגבורת הקור מפאת הזמן והמקום שהיו שם, והקור הוא מונע הפעולות החיוניות, כמו שבא בטבעיו.

והלך ולן בבית הקברות וכו' - בב"י (יו"ד סי' קעט) כתב דלכך לן החסיד במקום כזה. כיון שהי מתבייש מבני אדם באותה עת ע"ש. ובשו"ת חתם סופר (יו"ד סי' שלח) כתב דהלך לשם כיון שלא הי' לו מקום משומר בשדה וברחוב. והוכיח מזה דחומת בית הקברות לא נאסרה בהנאה ע"ש. אכן לפי"ד הב"י יתכן שלא שייך כאן איסור של הנאה כיון שלא היתה כוונתו להנות משמירת המקום ודו"ק.

עוד כתב החתם סופר שם דהא דישן החסיד בבית הקברות והרי מבואר בשו"ע יו"ד (סי' שסח) דאסור לאכול ולשתות בביה"ק וכ"ש לישון וכקדושת בית הכנסת. ותירץ דלחכמים ותלמידיהם שרי וכמו דשרי להו לאכול ולשתות בבית הכנסת ע"ש אכן החזון איש (יו"ד סי' רט סוף ס"ק טו) הביא את הפתחי תשובה שציין לדברי החת"ס הנ"ל וכתב עליו וז"ל: ומש"כ שם לחלק בין ת"ח לשאר בני אדם אין לו מקום כלל. דביהודי שהוא לומד, התיירוהו משום טורח ומחלו לוי. שזהו כבוד ביה"מ שיוסיף בו תורה, אבל מה לת"ח בביה"ק. עכ"ל החזו"א (ולפי"ד הב"י הנ"ל י"ל בזה עוד).

שם - בס' חשוקי חמד (ראש השנה דף ח:): דן האם כבר בליל ר"ה מתחילים לדון את הבריות והביא שם ראיה שבליל ראש השנה מתחיל כבר הדין, מהמבואר בברכות (דף יח ע"ב) מעשה בחסיד אחד שנתן דינר לעני בערב ראש השנה בשני בצורת, והקניטתו אשתו והלך ולן בבית הקברות, יעו"ש ששמע מה שיקרה בעולם באותה שנה, וכתב המהרש"א שכל זה היה בחלום, לפי שהחלומות של ליל ראש השנה יותר אמתיים שהוא יום הדין, ולכך מתענין בו כל ימיו מי שרואה חלום בו. הרי שבליל ראש השנה כבר נפסק הדין, מה יהיה בכל השנה.

ובגילויני הש"ס (ברכות שם) כתב ששמע להקשות, שהרי בליל ראש השנה עדיין לא מתחיל הדין, וכמבואר בראש השנה דף ח ע"ב, שאין בית דין של מעלה נכנסין לדין, אלא אם כן קידשו בית דין של מטה את החודש. והרי הבי"ד אין מקדשין את החודש בלילה רק ביום, ואיך שמעו הרוחות בליל ראש השנה מה יהיה, והיא קושיא חמורה. והוסיף להקשות שבבא בתרא (דף י ע"א) במעשה שרבן יוחנן בן זכאי ראה בחלומו על בני אחותו שיחסרו שבע מאות דינרים באותו שנה. וכתב רש"י (ד"ה חזא) שזה היה במוצאי יום כיפור, ובב"ח גרס

והן מדקדקין עליהם עד כזית עד כביצה. כתב המהרצ"ח: כבר תמהו רבים דהרי איפכא צ"ל והן מדקדקין עליהם עד כביצה עד כזית ונראה דהנה מבואר באו"ח סי' ר"י דעל פחות מכזית אינו מברך לאחרים ומפ"ז יש להחמיר עליו לשתות רביעית כדי להסתלק עצמו מן הספק ע"ש וא"כ הכי פירושו והם מדקדקים על עצמם עד כזית היינו שמחזרים לאכול כזית כדי להתחייב ברכה ראשונה להוציא עצמו מכלל ספק דהרי מרן הב"י שם הביא בשם הכלבו ובשם שאלתות דר' אחאי דפחות משיעור א"צ ברכה ראשונה או לאכול כביצה כדי להתחייב עצמם בברכה אחרונה ודאית ואינם רוצים לאכול פחות מן השיעור ולהכניס עצמם בספק לכן אוכלים בכל עת שיעור שלם. [א"ה. וע"ע בשו"ת חלקת יעקב אורח חיים סימן נא].

דף כב.

שתבע אשה- ופרש"י פנויה היתה וחכמים גזרו על היחוד וכו'. נראה לרש"י דאם אשת איש היתה איך השיבה לו ריקה יש לך ארבעים סאה, דאם אינו חושש לאיסור אשת איש איך יחוש לתקנת עזרא, ולכן פירש"י שפנויה היתה. ונראה עוד מדברי רש"י הללו, דבפנויה דאינה מזומנת לזנות דרך הפקר לית בה שום איסור תורה רק איסור דרבנן, שכשגזרו על ייחוד של פנויה ממילא בכלל איסור הגזירה לבעול אותה דרך זנות, וכ"כ החלקת מחוקק באה"ע סי' כ"ו ס"ק א' בשם הראב"ד. ומדלא פירש רש"י שאסורה משום דאימור מחמת חימוד ראתה דם שמע מינה דכיון שתבעה לבעול אותה תיכף ליכא חששא בזיה, ומזה ראייה לדברי הט"ז ביורה דעה סי' קצ"ב ס"ק א'.

וראיתי בירושלמי כאן [הלכה ד'] שמביא מעשה בשומר כרמים שבא ליזקק עם אשת איש, עד שהם מתקנין להם מקום לטבול עברו עוברים ושבים וביטלו את העבירה. נראה לאו משום דחמיר להו טבילת קרי יותר מאיסור אשת איש, אלא שהיו סוברים שיכלו לטבול ולמה יעברו בחנם על תקנת עזרא, ולכך התקינו להם כי לא ידעו שבין כך יבואו עוברים ושבים. וע"ע בספר כלי גולה עמ"ס ברכות (כ"ב ע"א) שהביא בזה רעיון נפלא

שכחו את כל תלמודם. אלא דק"ק לפי"ז שבעירובין נמי פירש"י שיצא ר' ירמיה רק לראות את שדותיו, ושם נמי מבואר ששכח את לימודו כמו שביאר הבן יהודע הנ"ל. ואפשר דאף התם שכח רק את הוראה זו אך לא את כל תלמודו, משא"כ בברכות ששכחו את כל תלמודם].

וכן מצאתי אחר חיפוש כיוצב"ז אף ביבמות (קה). שלוי נפק לקרייתא ובעו מיניה גידמת מהו שתחלוץ ויבמה שרקקה דם מהו וכו' ולא הוה בידיה. והיינו ששכח את מה שלמד, שבתחילה ידע מה הדין בזה ואח"כ שכח כמש"כ בבן יהודע הנ"ל. אלא שמעשה זה הובא בהרחבה בירושלמי (שם ה"ו), ושם מבואר שמה ששכח תלמודו היה מחמת סיבה אחרת, דהכי איתא התם דבני סימונייא אתון לגבי רבי ובקשו ממנו שישלח להם אחד שהוא דרשן ודיין וראוי להיות חזן ומלמד תינוקות ולעשות להם את כל צרכם, והביא להם רבי את לוי בר סיס, עשו לו בימה גבוהה והושיבוהו עליה ושאלו אותו את אותם שאלות היאך גידמת חולצת וכו', ולא ידע להשיב להם מפני שגבהה רוחו עליו כשישב על הבימה ולכך שכח תלמודו, וקרא עליו רבי המקרא "אם נבלת בהתנשא ואם זמות יד לפה" היינו מי גרם לך שלא ידעת להשיב בד"ת לפי שהיית מתנשא עצמך, ואם זמות שחשבת להתגאות בד"ת סוף שתשים יד לפה שלא יהיה בידך להשיב. [וכן איתא בפסחים סו: שהגאווה משכחת הלימוד. עיי"ש]. ובאמת אחר שירד לוי מהבימה ידע להשיב לרבי את כל השאלות ששאלוהו. וכן איתא מעשה זה במדרש ב"ר (פ' פא). וכמו שציין התוספות ישנים בבבלי שם.

ובפסחים (ג:) נמי איתא שיוחנן חקוקאה נפק לקרייתא ושאלוהו אם החיטין נעשו יפות, אמנם שם לא מצאנו ששכח את לימודו אלא שלא השיב להם נכונה במה שענה להם ששעורין נעשו יפות, דהו"ל למימר דאשתקד נעשו יפות. וכן בב"ב (צח:) מצאנו שרב חנינא נפיק לקרייתא אך שם השיב להם נכונה על שאלתם.

דף כ:

גליון זה יוצא לאור ע"י 'שיעור הדף היומי' בביהמ"ד אהל תורה רח' הרב יוסף קארו 4 ביתר.

מידי ערב נמסר שיעור בצורה רהוטה קצרה ובהירה - שמעו ותחי נפשכם.

ניתן לקבל גליון זה ע"י בקשה למייל: K0504166339@gmail.com

בכתובת זו ניתן לקבל גם הגליון: 'תמצית הדף היומי' - סיכום שבועי קצר של סדר הדף היומי.

וכן את הגליון 'בית מדרש גבוה לכהנים' ללימוד הלכות עבודת ביהמ"ק.